

Pondelok 13. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 13.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: vernosť
pri hľadaní Ježiša;
nepredvídateľný život učeníka;
úplná a slobodná láska.

JEŽIŠ PRÁVE VYKONAL niekoľko
uzdravení chorých a posadnutých.
Tak sa naplnilo Izaiášovo proroctvo:
„On vzal na seba naše slabosti a
niesol naše choroby“ (Iz 53, 4).
Zástupy boli nadšené, že mohli byť
svedkami takýchto zázrakov, ale Pán
usúdil, že zatiaľ jeho pôsobenie v
tejto krajine stačilo. Preto sa
pripravuje na loď, aby sa vydal na

opačný breh. Skôr ako však stihol odísť, pristúpil k nemu jeden zákonník a povedal: „Učiteľ, pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš“ (Mt 8, 19).

Rozhodnutie, ktoré tento zákonník urobil, bolo definitívne: bol pripravený všetko opustiť a zostať s Ježišom. Za ten krátky čas, ktorý s ním strávil, objavil nové šťastie. To, čo zažil, bol však len prvý záblesk, pretože poznať Krista „je dobrodružstvo na celý život, lebo Ježišova láska nemá hraníc“^[1]. Zákonník však cítil, že mu už nestačí zdieľať s Ježišom niekoľko hodín: chcel, aby sa okolo neho točil celý jeho život.

Život každého kresťana je neustálym hľadaním Ježiša. Ba čo viac: život každého človeka je neustálym hľadaním šťastia, ktoré môže byť uspokojené len v Bohu. Niekedy intenzívne prežívame jeho blízkosť a

inokedy môžeme mať dojem, že nás nepočuje. Ale to je vernosť, ktorú od nás žiada: vernosť hľadania, vernosť tejto túžbe po Bohu. „Boj Božieho dieťaťa nie je nejakým smutným odriekaním, zamračenou rezignáciou, či potláčaním svojej radosti,“ píše svätý Josemaría. „Naopak, je odpoveďou zamilovaného, ktorý zatiaľ čo pracuje a zatiaľ čo odpočíva, keď sa raduje i keď trpí, neustále myslí na milovanú osobu“^[2].

PÁNOVA ODPOVEĎ na zákonníkovu zámery je zahalená tajomstvom: „Líšky majú svoje skryšy a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“ (Mt 8, 20). Zdá sa, že táto reakcia má len málo spoločného s tým, čo práve počul. Tieto slová však odrážajú spôsob života Ježiša a tých, ktorí ho chcú

podobne ako zákonník nasledovať.
„Odvracia nás od nekomplikovaného
oddychu na pohodlných plánoch
života, od nečinnej záhaľky
uprostred malých každodenných
uspokojení“^[3].

Zákonník bol ochotný opustiť svoju
pokojnú a predvídateľnú existenciu,
aby nasledoval Ježiša. To isté urobili
už predtým apoštolí: zanechali
vlastné istoty a vydali sa na
nepredvídateľné dobrodružstvo,
dôverujúc svojej blízkosti s Pánom.
„Ak sme v Kristových rukách,“
hovorí svätý Josemaría, „mali by sme
sa nechať preniknúť jeho
vykupiteľskou krvou, nechať sa
rozsievať a prijímať svoj život taký,
aký si ho pre nás želá Boh“^[4].

Šťastie nie je niečo, čo môžeme
dosiahnuť vlastným individuálnym
úsilím a osobným plánovaním. Božie
šťastie nás čaká do veľkej miery vo
vzťahoch s blízkymi ľuďmi: to je život

„ako ho chce Boh“. Milovaná osoba, priateľ alebo brat či sestra nám môžu dať to, čo sami nedokážeme: cítiť sa milovaní, prijatí, pochopení v našom hľadaní. V „nepokojnom a nepredvídateľnom“ dobrodružstve tých, ktorí nasledujú Ježiša Krista, sa môžeme spoľahnúť na ľudí, ktorých nám Boh postavil po boku. Oni, a predovšetkým sám Kristus, sú tým najlepším *miestom*, kde môžeme vždy „zložiť hlavu“.

PO ZÁKONNÍKOVI PRICHÁDZA k Pánovi učeník a hovorí: „Pane, dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca“ (Mt 8, 21). Ježiš odpovedá: „Poď za mnou a nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych“ (Mt 8, 22). „Ak to Ježiš zakazuje, nie preto, že by nám prikazoval zanedbávať úctu, ktorá patrí tým, čo nás splodili,“ vysvetľuje svätý Ján Zlatoústý, „ale

preto, aby sme pochopili, že nič nie je pre nás potrebnéjšie ako pochopiť nebeské veci, ktorým sa musíme venovať so všetkou horlivosťou“^[5].

„Pán — Učiteľ Lásky — je žiarlivý milenec, ktorý chce všetko naše, všetku našu lásku“^[6]. Pravá láska si vyžaduje úplné dávanie a prijímanie. To Boh urobil s každým z nás, keď sa stal človekom, zomrel, vstal z mŕtvych a zostal v Eucharistii.

Nasledovanie tejto božskej logiky lásky k Bohu a k druhým nám dáva šťastie, ktoré nám svet nemôže dať.

„Pán naplňa radosťou tých, ktorí mu takto zasväcujú svoj život, odpovedajú na jeho pozvanie zanechať všetko, aby zostali s ním, a celým srdcom sa venujú službe druhým. Rovnako veľkú radosť dáva mužovi a žene, ktorí sa v manželstve úplne odovzdajú jeden druhému, aby vytvorili rodinu a stali sa znakom Kristovej lásky k jeho Cirkvi“^[7].

Nevieme, aká bola reakcia učeníka na Majstrove slová; nevieme, či skutočne odišiel, alebo sa rozhodol ho sprevádzať. Vieme však, že Ježiš chce, aby sme ho milovali bezvýhradne, ale slobodne. Nenúti ani zákonníka, ani učeníka: necháva ich, aby sa rozhodli sami. Kristus sa „nevnucuje tým, že by dominoval: prosí o trochu lásky“^[8]. Môžeme prosiť Máriu, aby sme vedeli nasledovať jej Syna s rovnakou láskou a rovnakou slobodou, akou bol poznačený aj jej život.

^[1] František, *Homília*, 25-X-2018.

^[2] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 219.

^[3] František, *Homília*, 18-XI-2018.

^[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 157.

[5] Svätý Ján Zlatoústy, *In Matthaeum*, 27.

[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 45.

[7] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 15-III-2012.

[8] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 179.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
pondelok-13-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-13-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (24.08.2025)